

AKTIV - PASSIV MOTSTAND. Vi vet alle at det er mange som kritiserer vår ledelse fordi den ikke har gitt signalet til åpen kamp mot våre undertrykkere, slik som det er gjort i Jugoslavia, Frankrike, Polen, Danmark og andre land, og en kan ofte høre et vi ved vår passivitet kommer til å tape den posisjon vi vant oss i krigens første år. Dengang, i den passive motstands til, ledet vi på mange måter de undertrykte folks åndelige motstand, mens vi nå ikke lenger yter noe tilsvarende til det de andre yter. Vår kollega "Fritt Land" kommer inn på disse spørsmål i en aktuell artikkel, som svar på spørsmålet: "Hvorfor kan ikke vi også gå over til åpen motstand?" Bladet skriver bl.a.: "Det kan være på sin plass å minne om de særlige forhold som har gjort det nødvendig for oss å følge den passive motstands linje hittil. Vårt forsvar var forsømt, fordi det store flertall ikke vilde det anderledes. Da aktpene i Norge var slutt, hadde vi ingen muligheter til å fortsette kampen med geriljastyrker. En Partisanhar trenger en grundig forberedelse og lang tids spesialtrening. Våre allierte hadde ikke materielle nok å avse til en utbredt og effektiv sabotasje mot tyske anlegg og krigsviktige bedrifter. Et åpent opprør kom overhodet ikke på tale. Resultatet vilde bare blitt en masseneslaktning. Vi innså dette, og vi organiserte en væpenløs motstand. Den beste undertiden i norsk barnslige "jössing"-bragder, men den omfattet først og fremst de mektige yrkesdemonstrasjoner mot å la de fremmede bestemme over oss og vårt liv. Den holdning som preget den norske hjemmefront, ble et forbillede for alle okkuperte folk. Den vakte beundring i hele den frie verden, og den ble en sterk moralsk støtte for de allierte i deres kamp mot det 20. århundres barbari.-- Den passive motstand kommer ikke til å opphøre så lenge nazistene styrer vårt land. Men en dag vil disse væpnene tale, ikke fordi vi trenger dem for å fag sagt verden vår mening, men fordi det er den eneste måte å knække nazityranniet på. Vi lengter etter denne dag, og santiafint gruer vi for den. Uten å late ser vi frem til at våre byer kanskje skal ødelægges og mange ting vi har elsket skal tilintetgjøres. Vi ønsker ikke å regne vår storhet etter tallet på krigsanker. Vi viker enda ikke tilbake for offrene, og det har heller ikke de nordmenn gjort som kjemper blandt de væpnete styrker i vest, like lite som vår sjøfolk i krigsmarinaen og handelsflåten. Men har vi ventet i fire år, må vi uten utålmodighet kunde vente noen måneder til. Vi tror ikke at noen nordmann ute eller hjemme prøver å forhale krigen.--" Først og sist må våre handlinger, når det gjelder aktiv eller passiv motstand være kaldblodige, sjennetenkte, ikke bygd på en uoverlagt stønning. Selvfølgelig, så desperate forholdsbegreper kan tyskerne gripe til, som f.eks mobilisering, at vi ikke har noe annet svar enn kyblikkelig reising, men seafremt vi ikke har forberedt oss nok, er det bare tyskerne som har fordel av én for tidlig reising hvor vi må slåss mot en kampvandt overmakt, kanskje i lang tid alene og uten det materiell som den moderne krig krever. Først og sist forutsetter en reising samarbeid med våre allierte. Vår overkommando fra England sendt oss beskjed om å vente på ordre og ikke la oss provosere til kamp uten naar det er i vår livsinteresse. Vi har et tragisk og advarende eksempel i tilfallet Warszawa, hvor de tapre polske frtroppe gikk til kamp 1. august. Det skjedde mens russiske styrker rykket mot hovedstaden, men uten direkte samarbeid med den russiske overkommando. Med for dørlig utstyr tok polakkene tappert og mot overmakten, de reiset vel med at russerne om et par dager vilde stå i byen. Men den russiske overkommando som tenker militært, kunne ikke la sine tropper løpe pannen mot de sterke tyske befestninger øst for Warszawa uten tilstrekkelige forberedelser og oppladning, og så måtte polakkene slåss alene, selv om de nok fikk tilførsler gjennom luften, og led forferdelige tap. I tillegg harderte hensynsløst de bydelene som polakkene holdt i hovedstaden, og det område ble trengt sammen i den gamle bydel. Etter meldinger fra polakkenes hjemmehar ser det ut til at de heldigvis klarer å bevare stillingen. De viktige Stavecki-stillinger er tilbakeerobret.

TYSK MANGEL PÅ OFFISERER. Innen de avdelinger som kjemper mellom Mortain og Falaise er det konsistert stor mangel på offiserer, særlig av yngre. Underoffiserer fører ofte kommandoen over hele kompanier. Forleden ble en bataljonssjef med sersjants grad tatt til fange. Ifølge samme kilder blir det vanskeligere og vanskeligere å holde større avdelinger sammen. Man tror

aa merke en tiltagende ~~xxxxx~~ tendens... aa stykke større enheter op i mindre, som kjemper for sig selv, og slutter herav at det reder en akutt mangel paa høyere offiserer.

PAROLE FRA HJEMMEFRONTENS LEDELSE. Etter de mange razziaer og arrestasjoner utøver landet sitter i mange tilfeller bondedekningene alene igjen med hele gårdsstellet. Arbeidskraft er det umulig aa skaffe og pakkjenningen blir for stor for de som sitter igjen. Det oppfordres derfor til aa organisere "nasjonal dugnad". Bygdefolket maa ta sig ansvaret for aa faa avlingen paa disse gardene i hus. Søndagsarbeide kan vare påkrevet og "dugnads"-folkene maa ta med redskap som trengs og egen niste. Dette maa straks settes i gang. Bygdegaranterer at avlingen berges uten økonomisk offer, slutter Hjemmefrontens Ledelses appell.

NYHETENE FRA LONDON 14. AUGUST KL. 18,30:

VESTERFRONTEN. Den 7. tyske arme er paa tilbaketog under den voldsomste allierte flyoffensiv som noen gang har vært gjennomført. Åpningen den kan slippe unna gjennom, ligger mellom byene Falaise og Argentan. Den er naa mindre enn 30 km. bred. Hovedstyrkene av den tyske 7. arme gjør fortvilte forsøk paa aa komme østover, men de allierte presser paa for aa stenge åpningen, amerikanerne sørfra, briter og kanadiere nordfra. Amerikanerne har naadd Argentan-området etter en fersert marsj fra Le Mans paa 80 km. Paa veien ble Alençon inntatt saa aa si i forbigifarten av en general og to infanterigrupper. Hovedretrettveien til Paris er dermed avskåret. Sekundærveien gear fra Falaise østover. Her presser briter og kanadiere paa mot de tyske baktropper, som gjør fortvilet motstand hele veien fra Vire til øst for Caen. Et kommunike i ettermiddag melder at kanadierna ved 12-tiden idag begynte et nytt stort angrep med flystøtte mot Falaise. Tidlig i ettermiddag var de brutt gjennom de fersreste tyske linjer og stod 6 km. fra Falaise. Fra Vire foretar briterne samtidig en ny framrykning og er kommet 3 km. videre, til St. Martin de Chaulieux. Øssea mellom disse to angrepspunkter er alliert offensiv i gang sørover. Paa den andre siden av den retirerende tyske arme stater amerikanerna i ettermiddag nordover fra området nord for Argentan. De har møtt voldsom motstand. General Eisenhower har i dag sendt ut en appell til de allierte soldater, sjømenn og flyvere. Ved sin dyktighet, utholdenhet og tapperhet, sier han, har de skapt en flyktig, men utvilsom mulighet for en stor alliert seier, som vil være et viktig bidrag til tyskernes sammenbrudd. For at en slik seier skal vinnes, er det nødvendig at hver mann setter inn alt han evner. Tyskernes tropper maa ikke faa et øyeblikks ro natt eller dag, ikke en tomme jord maa bli opprett og ikke en mann maa slippe gjennom de allierte linjer som blir opprettet. Jeg gjør denne appell saa inntrængende som mulig, sier general Eisenhower, og ber hver mann gjøre alt han kan, saa fienden ikke kommer unna. De vil dette bli en straalende uke for oss, og en skjebnesvanger uke for tyskerne.

Tyskerne opplever naa det samme som franskmenn og engelskmenn opplevde i Frankrike i 1940: hva det vil si aa kjempe mot armeer som har støtte av absolutt overlegne flystyrker. Kraften i det allierte angrep har tvunget V. Kluge til en fersert retrett som larer de tyske transportkolonner åpne for luftangrep i dagslys. Bare lørdag gjorde jagere alene over 1000 enkeltangrep mot den retirerende 7. arme og ødla og skadet hundrevis av kjøretøyer og jernbanevogner. 3000 tyskere overga seg til amerikanerne lørdag. Den 2. franske panserdivisjon er kommet til Normandie og deltar i kampene.

ØSTFRONTEN. Russerne har naadd et punkt 17 km. nordvest for Warsjawa. De har ogsaa hatt framgang paa forskjellige punkter ved grensen mot Østpreussen og naadd den siste elv før de Masuriske Sjøer. Lenger nord har de sprengt en kile inn mellom de tyske armeer ved aa ta Madona, midtveis mellom Rezekne (Resitten) og Riga. I løpet av 6 uker har russerne gått fram opptil 560 km. I det siste har de tatt en pause for omgruppering, som tyskerne har forsøkt aa utnytte til motangrep, men det har bare kostet dem svære tap. Det ser ut som russerne naa staa ferdige til ny storoffensiv. Østpreussen er omringet paa 3 sider, og Estland og Latvia avskåret. Den tyske feltmarsjal Paulus, som ble fanget ved Stalingrad og er den eneste feltmarsjal som har overgitt seg hittil, var ikke med de en rekke tyske generaler etter 20. juli fra Russland oppfordret til overgivelse. Men idag har han sendt ut et opprop til det tyske folk, der det heter at krigen er tapt og at en fortsettelse bare betyr et vanvittig blodbad for Tyskland. Churchill har konferert med marsjal Tito i Roma. - Finnlands sendemann Gripenberg er kommet tilbake til Stockholm etter flere dagers konferanse i Helsinki med Mannerheim. -